

Tisztelt Egybegyűlteik, Kedves Barátaim!

A visszaemlékezések sorában magam is szeretnék elbúcsúzni Böde Istvántól. Nemrég, Lemisszel beszélgetve számolgattam; megbízható adatnak tűnik az, hogy kapcsolatunk és barátságunk Istvánnal 35 éve múltra tekinthet vissza. Találkozásunkat annak a közös érdeklődésnek köszönhetjük, amellyel mindketten Kaczvinszky József művei és tanítása felé fordultunk. A közös ügyünk Istvánnal, mindvégig ez volt: Kaczvinszky rádza jóga tanítása. Számos emlékem közül most hármat szeretnék feleleveníteni a közelmúltból.

Az első arra az időszakra esik, amikor István a Kelet világossága kötetét olvasta fel. Akkoriban sokat ültünk egymás mellett, kiváltképpen akkor, amikor az első kötet hanganyagát javígtattuk. Ezt a javítást valóban csak együtt lehetett megbízhatóan elvégezni. Az első kötet azután meg is jelent hangoskönyv formájában – az Istvánt ebben a munkában mindvégig támogató – Bérczes Ádám barátunk kiadójánál; Harlam Bálint nagyszerű hangmérnöki munkájának is köszönhetően. (Fájdalom, hogy a második kötet hanganyagának kijavítására már nem kerülhetett sor.)

István akkoriban annyira emelkedett és ihletett volt, hogy egyszer ötletszerűen azt javasoltam, írjon magáról egy önvallomás jellegű írást. Ezt ő el is készítette, és néhány nap múlva még egy kiegészítést is a kezembe adott, mondván: „Te ismersz engem, rakd össze a két írást, megbízom benned, el fogom fogadni.” Ezt most meg is tettem és István ezen írásával szeretnék majd emléket állítani neki a spirituális honlapomon.

Az utolsó két találkozásunk emléke elevenen él bennem. Az időbeli viszonyítás alapjául vehetjük a március 15-ét; illetve a következő nap ebben az évben emlékezetesebb lett, a járványügyi korlátozások bevezetése miatt. Ennek a hétnek a végén, március 22-én vasárnap, Bör Róbert barátommal együtt meglátogattuk Istvánt. Robi egy kis ajándékot hozott Istvánnak Indiából. Átadata azt, majd hosszan beszélgettek; régen látták egymást. Megható volt látni, hogy István, bár akkor már nem volt egészséges, mégis azonnal az érdeklődés, elfogadás és megértés (és ha kell, akkor a segítség) szándékával fordult fiatalabb barátja felé.

A következő héten csütörtökön, március 26-án, Istvánt be kellett vinni a kórházba. Az alapos vizsgálatok alapján egyértelművé vált számára a betegsége; velem legalább is aznap este beszélt erről először teljes őszinteséggel, telefonon. Innen számítva, napra tíz héten keresztül egyre fokozódó testi és lelki megpróbáltatások vártak rá. És ettől a naptól kezdve, mi minden este beszélünk telefonon.

Lassan peregtek a napok, míg elérkezett a Pünkösöd hosszú hétvégéje. Lemisz érdeme, hogy István haza tudott jönni erre a hétvégére. Itthon, megszokott környezetében, szerettei körében némi felfrissülés, pihenés és megnyugvás várt rá. Pünkösöd vasárnap (május 31-én) sikerült meglátogatnom Istvánt. Hosszan beszélgettünk, mintegy másfél órán keresztül. István ekkor más gyenge volt és fáradt, de – még a fájdalomcsillapítók hatása mellett is – tudta teljesen tiszta volt; sőt ennél több is igaz: az a bizonyos „Böde István szellem” maradéktalanul jelen volt.

Amikor jelezte, hogy most már pihennie kell, megöleltük, megcsókoltuk egymást és eljöttem. Másnap, hétfőn visszament a kórházba és június 4-én csütörtökön a szokásos délutáni alvásából István már nem ébredt fel.

Azzal az üzenettel szeretném ezt a visszaemlékezést zárni, amelynek átadására István megkért engem. Természetesen nem én vagyok az egyetlen hírhozó, így most valószínűleg csak megerősítem azt, amit úgymond tudtok és feltehetően magában mindenki hasonlóan gondol. István egyértelműen kinyilvánította azt a szándékát, hogy – közösen megbeszélte és kialakított formában – barátai, követői és tanítványai életében továbbra is legyen jelen a jóga szelleme! ...

Nyugodj békében, Drága Barátunk!

AUM

Elhangzott: 2020. június 26-án, az István temetését követő összejöveteleken, a Práter utcai lakásban.